

Yandım Allah

– Nermin Kaçar · 13 Ağustos 2012

“ Anasını satayım, şans mı var bende? Ne hayaller kurmuştum bu kumaşları alırken. Ne olacak şimdi. Offfff Allah'ım offff. Başıma bela olacak. Bütün param gitti. Memlekette doğru düzgün adam kalmamış! Hayallerim, umutlarım... O adamı bulursam geberteceğim. Ama nerde bulacağım. Atı alan Üsküdar'ı çoktan geçmiştir ya! Ah Ahmet ah. Anlamadığın işe ne diye girişirsin ki! Bu paçavraları ne yapacağım. Derleyip toplayıp denize atsam, çevreciler başıma üşüşecek. Sanki dünyayı sadece ben kirletiyorum. Salak Ahmet! Salaklığına doyma emi. Şuradan bir otuz beşlik alayım. Ancak unutturum bunun acısını. “

Dedikten sonra depodan çıktı. Sarhoş gibi yalpalayarak yürümeye başladı. Büfeye girdi. Sigarayla rakı şişesini aldıktan sonra depoya geri döndü. Tam servis yapıp içeceği sırada kapıdan içeri giren arkadaşı Mahmut' u gördü. Mahmut ile uzun yıllara dayanan arkadaşlığı vardı. O kafasını kullanmış, bir devlet dairesinde iş bulmuştu. Onu gördükçe hayıflanır dururdu. Gerçi Mahmut ne uzuyordu, ne de kısalıyordu ama en azından sabit bir gelire sahipti. Şaşkınlıkla baktı Mahmut' un yüzüne. Hafta sonu değildi. İzinli olmalı diye düşündü sonra.

- Mahmut ! Hoş geldin. Nerelerdesin gardaş. Sen uğrar mıydın bizim fakirhanelere?
- Neden gelmeyeyim arkadaşım. Geldim işte. Ne yaparsın böyle. Çilingir sofrasını da ufak ufak kurmuşsun. Bana yok mu bardak? Neyi kutluyoruz?
- Ne sen sor, ne ben söyleyeyim. Efkârlandım yahu. İlla sevinince mi içer insan. Bazen de kahırlanınca da içilir. Bittim ben Mahmut bittim. Bütün paramı aha oradaki mallara yatırdım. Depoya taşıttım. İnceleyince çürük olduğunu anladım. Adamı bulamıyorum şimdi. Vurgunu yaptı kaçtı şerefsiz. Ben ne yapacağım Mahmut?

- Dur hele hemen panikleme. Bir bakalım önce.

Yerinden kalktı ve malları inceledi. Kalitesiz kumaştı. Allı güllü desenleri vardı. Düşündü bir süre. Yerine geldi ve oturdu.

- Ahmet, beni iyi dinle. Bu kumaşlardan lastikli etek diktireceksin. Dikiş diken kadınları toplayacaksın. Dikildikçe Karadeniz' e götürüp satacaksın. Ancak bu şekilde eritirsin. En azından yatırdığın parayı kurtarırısın. Yarından tezi yok başla bu işe. Bak bu işin sonunda bana dua edeceksin. Hadi pondifle bakalım.

- Sağ ol Mahmut. Yarın başlayalım bakalım ne olacak?

Şişe bitmiş çakır keyif olmuşlardı. Bulunduğu durum o kadar da kötü görünmüyordu gözüne. Ertesi gün erkenden kalktı ve ekibi hazırladı. Depoyu atölye haline getirdi ve imalata başladı.

Ümidini kestiği kumaşlar, etek haline geldiğinde sanki sihirli değnek değmiş gibi güzelleşiyordu. Dikilen

etekleri aracına yükleyerek Karadeniz'e doğru yola çıktı. Kendinden emin bir şekilde tanıtıyordu mallarını. Kısa bir süre sonra tekrar atölyeye döndü ve geri kalan malları da götürdü. Sonunda onları da sattıktan sonra parasını geriye almıştı. Aynı kumaşı tekrar buldu ve tekrar aynı eteklerden diktirdi. Arkadaşının telkini onu zengin etmişti. Tek sorunu ise tek başına idare edemeyişiydi. Ona da çözümü bulmuştu. Tanıdığı esnaflardan Mahir' i ortak olarak aldı. Satışta mahirdi Ahmet. Mahir' de imalatı üstlenmişti. Başlangıçta bir süre iyi giden işler giderek bozulmaya başlamıştı.

O kadar mal satışı olduğu halde bankadaki hesapta para yoktu. Ahmet, tekrar ilk başladığı yerde, deponun önünde bir ileri, bir geri dolanırken dolandırıldığını anladığında güçlü bir feryat yankılandı....

“ Yandım Allahhhhhh “